

— Ами какъ постъпва правителството?

— И така и иначе; дали сж пълна свобода на Ферика. По-старитѣ разбираатъ важността на славянската и християнска войска, и предполагатъ че султанитѣ, по кръвъ, иматъ право на Славянската корона.

— Какъ така?

— Нѣма да разпавямъ отъ книгитѣ, азъ ги не четж, а ще разкажа каква е била работата. Нѣщо прѣди петъ години, десетъ ученика отъ Бѣлградското военно училище, като се върнали въ княжеството на Обрѣновичитѣ, отказали се да дадатъ клетва за вѣрностъ като говорили: Ний не искаме да служимъ на рода на свинопаситѣ, защото ний имаме наши царѣ, по женско колѣно — отоманскитѣ султани; тѣхъ ги раждатъ Сърбски княгини, отъ рода на Нѣманчитѣ: така е написано въ Сърбскитѣ книги. Ний искаме да служимъ на тѣхъ, на нѣшитѣ истински царѣ и господари. Ученицитѣ забѣгали въ Бѣлградската крѣпостъ, отъ гдѣто ги испратили въ Стамбулъ. Самъ султана ги испратилъ въ казашкийтъ полкъ; тѣ и сега сж още тамъ: Стретинъ, Арсеній, Петровичъ и други. Старитѣ тогава управлявали господарството и много се обрадвали за това.

— Дяло важно; ами какво стана съ младежитѣ?

— Ферикъ-паша би ги произвелъ офицери, и Султана щеше да има своя славянска войска, противъ всѣкакъвъ врагъ. Но властѣта прѣмина въ рѣцѣтѣ на така нарѣченитѣ ученици отъ мектебето. Тѣ съ завистъ глѣдатъ на казацитѣ и който самъ разбира отъ войска тойзи ще каже: това е най-добрата конница отъ отоманската войска, и веднажъ благодари на Ферика за нея, награди го съ меджидие и взема казацитѣ за свои адюганти и чауши. Това не се ареса на мектеблицитѣ: тѣ набиратъ въ полка Италианци, Чифути, сбръщина отъ всичкѣй Божий мъртъ, за да омръвани на старата полска шляхта и да я истякатъ, и по тоя начинъ да не допуснатъ българскитѣ гяури да станатъ султански войници. Господи помилвай, не е хубаво!

— Ами защо Поляцитѣ не се застѣпватъ единъ за